

עפ"ג 14647/04/18 - שמעון צור, יוסף צ'וקול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 14647-04-18 צ'וקול נ' מדינת ישראל

עפ"ג 13960-04-18 צור נ' מדינת ישראל

בפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופט צבי דותן

כבוד השופטת דבורה עטר

המעוררים 1. שמעון צור

2. יוסף צ'וקול

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. המערערים נאשמים 1 ו-2 בת"פ 21415-03-17 (ביהמ"ש שלום ברמלה), הורשעו על פי הודאותיהם בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות לדירה והיזק לרכוש בצוואתא והחזקת כלי פריצה נושא האישום הראשון, ובעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות לדירה והיזק לרכוש בצוואתא, נושא האישום השלישי.

2. מערער 2 (להלן: "צ'וקול"), נאשם 1 בתיק הנ"ל, הורשע גם בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות לדירה והיזק לרכוש בצוואתא נושא האישום השני וכן במעשה פזיזות ורשלנות ברכב נושא עובדה 6 באישום השלישי.

3. צור נדון ל-38 חודשי מאסר בפועל המורכבים משנתיים בגין העבירות נושא הרשעתו, ובנוסף, הפעלה של שנת מאסר על תנאי במצטבר, וששה חודשי מאסר על תנאי בחופף (4 חודשים) ובמצטבר (חודשיים).

צ'וקול נידון ל-38 חודשי מאסר.

4. על כל מערער הוטלו 10 חודשי מאסר על תנאי ו-4 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ותשלום פיצויים למתלוננים כמפורט בגזר הדין.

על מערער 1 הוטל קנס בסך 2,500 ₪ ועל מערער 2 הוטל קנס בסך 4,000 ₪.

5. צ'וקול נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה ל-5 חודשים בפועל ול-4 חודשים על תנאי, בתנאים המפורטים בגזר הדין.

הערעור מכון כלפי חומרת עונש המאסר בפועל.

6. תסקירי המבחן של המערערים:

א. צור בן 30 רווק ומספר שנים הוא צורך קנביס להפגת דיכאון ושעמום וכדי להתמודד עם מצוקה כלכלית. הוא מתחרט על מעשיו, משמש כחונך לאסירים ומשתתף בקבוצה טיפולית בשב"ס.

שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית אך ממליץ שימשיך לקבל טיפול בכלא.

ב. צ'וקול בן 31, פרוד ואב לשני ילדים קטנים, הליך גירושיו לא נגמר והוא מתקשה לשלם מזונות בגלל מצוקה כלכלית.

צ'וקול שולב בקבוצה לעצורי בית אך חלה נסיגה במחויבותו לטיפול ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית לגביו.

7. לצור עבר פלילי בעבירות רכוש, סמים ועוד, ותלויים ועומדים נגדו שני מאסרים על תנאי, של שנה וחצי ושנה, שהופעלו בדרך המפורטת לעיל.

לצ'וקול שש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, תקיפת שוטר והחזקת סם לשימוש עצמי.

לצור חמש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, סמים, עבירות נגד שוטרים, איומים והפרת הוראה חוקית.

גזר הדין של ביהמ"ש קמא

1. מתחם העונש לקטגוריה של עבירות הרכוש, על פי הפסיקה הנוהגת בעבירות של התפרצות לדירה, נע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

2. מתחם העונש לאירוע של מעשה פזיזות ורשלנות ברכב שבו הורשע רק מערער 2, על פי הפסיקה הנוהגת, נע בין 4 ל-15 חודשי מאסר, בצירוף קנס ופסילה בפועל ועל תנאי של רישיון נהיגה.

3. בקביעת מיקומו של המערער 1 במתחם העונש ההולם, נלקחו בחשבון לקולא הודאתו בכתב האישום המתוקן, חיסכון בזמן שיפוטי, נסיבותיו האישיות וההליך הטיפולי שהוא עובר בכלא.

לחומרה נלקחו בחשבון עברו הפלילי, לרבות בעבירות של התפרצות לדירה וגניבה, כאשר גם בעבר ריצה מאסר בפועל לתקופה ממושכת בגין עבירות דומות, והדבר לא הרתיע אותו מלבצע את העבירות נושא גזר

הדין.

4. בקביעת מיקומו של המערער 2 במתחם, נלקחו בחשבון לקולא הודאתו בכתב האישום המתוקן, חיסכון בזמן שיפוטי, היותו אב לילדים שסמוכים על שולחנו, ולחומרה, נלקח בחשבון עברו הפלילי שכולל הרשעה והתפרצות לדירה.

5. לגבי המערער 1, תצטרף שנת המאסר בגין אירוע הפריצה הראשון לדירה לשנת מאסר בגין אירוע הפריצה השני, כך שירצה שנתיים מאסר בגין הרשעתו בעבירות הרכוש.

6. באשר להפעלת המאסרים על תנאי של המערער 1, צריך שהם יוטלו במצטבר לעונש המאסר שהוטל בגין העבירות נושא גזר הדין, וזאת לאור העובדה שאין נסיבות חריגות המצדיקות חפיפה ביניהם.

המאסר המותנה של 6 חודשים, יופעל חלקו בחופף וחלקו במצטבר, מאחר שהאירועים באישומים הראשון והשלישי מפעילים גם את עונש המאסר המותנה של שנה וגם את עונש המאסר המותנה של חצי שנה, כלומר, אותו אירוע עובדתי בכל אישום מביא להפעלת שני סוגי מאסרים מותנים בעבירות רכוש, שניתנו באותו גזר דין.

7. הקנס שיוטל על המערער 1 יהיה קטן מהקנס שהוטל על המערער 2 מאחר שהורשע רק בעבירות הרכוש נושא האישומים הראשון והשלישי, בעוד מערער 2 הורשע גם בעבירת הרכוש נושא האישום השני.

8. לגבי המערער 2, עונשי המאסר בפועל יופעלו במצטבר שכן בע"פ 7901/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, נקבע כי הכלל הוא הצטברות של עונשי מאסר בפועל, במיוחד כשמדובר באירועים עברייניים נפרדים ושונים, והחריג של חפיפה חל רק בנסיבות מיוחדות.

לכן, עונשי המאסר בפועל לגבי עבירות הרכוש שביצע המערער 2, ירוצו במצטבר ועונש המאסר בגין מעשה הפזיזות והרשלנות ברכב של 4 חודשים ירוצה מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר לעונש הנ"ל.

נימוקי הערעור (מערער 1 - צור)

1. בית משפט קמא לא התחשב בהליך השיקומי המשמעותי שהחל המערער לעבור עם מעצרו וממשיך לעבור גם במהלך המאסר, כפי שעולה ממכתבה של רע"ן טיפול ושיקום בשב"ס (ראה ס' 6 למכתב).

2. בית משפט קמא לא התחשב באמור בתסקיר המבחן לפיו המערער מתחרט על מעשיו, מביע אמפטיה למתלוננים והמשך שילובו בתכנית טיפולית יהווה גורם מפחית סיכון לביצוע עבירות בעתיד.

3. בית משפט קמא הפלה בין המערער 1 למערער 2, שלא עובר הליך טיפולי במהלך מאסרו.
4. בית משפט קמא שגה כאשר הפעיל את המאסר על תנאי של 6 חודשים חלקו בחופף וחלקו במצטבר לעונש המאסר בגין העבירות נושא גזר הדין, שכן מדובר במסכת עבריינית אחת, במסגרתה בוצעו עבירות רכוש שנועדו לממש את ביצועה של אותה עבירה.
5. במהלך הדיון בפנינו, טען ב"כ המערער שמרשו הורשע בשני אישומים שההפרש ביניהם היה חודש וחצי, ולכן, מן הראוי היה לראות בהם אירוע אחד ולהטיל בגין שניהם עונש מאסר אחד ולא שני עונשי מאסר מצטברים.
- לטענתו, בית משפט קמא לא נתן די משקל לאמור בתסקיר ולהליך השיקומי שעובר אותו המערער, אשר מביע צער ואמפטיה כלפי המתלוננים, שילם את מלוא הפיצוי, משמש 14 חודשים כאסיר חונך ועבר הליך טיפולי פרטני וקבוצתי בקבוצת שינוי דפוסים.
- המערער מגויס להליך הטיפולי, יש לו מוטיבציה לערוך שינוי והתהליך שהוא עובר הוא משמעותי. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית לגבי המערער מכיוון שהוא משולב בהליך טיפולי בשב"ס.
- לאור האמור, מן הראוי היה לחרוג ממתחם העונש שנקבע לגבי המערער בשל הליכי שיקום כפי שנהגו בתי המשפט במקרים אחרים שהוצגו בפנינו.
- לחלופין, ביקש ב"כ המערער לחפוף את עונשי המאסר על תנאי שהופעלו על ידי בית משפט קמא, ובמיוחד את עונש המאסר על תנאי של 6 חודשים, לעונש המאסר שהוטל על המערער בגין העבירות נושא גזר הדין.

נימוקי הערעור (מערער 2 - צ'וקול):

1. עבירות ההתפרצות שבהן הורשע המערער מהוות "אירוע אחד" ולכן, שגה בית משפט קמא כאשר קבע מתחם נפרד לכל אחת מהן וצירף את עונשי המאסר של שלושת האישומים זה לזה.
2. כל האישומים בהם הורשעו המערער ושותפיו מתייחסים למספר התפרצויות וגניבות שאירעו כחלק מקשירת קשר ותכנית עבריינית אחת, שכוללת תכנון מוקדם, חלוקת תפקידים, שימוש ברכב אחד, בכלי פריצה ובטלפונים ניידים.
- לחלופין, היה על בית משפט קמא לקבוע כי לפחות שני האירועים נושאי האישום הראשון והשני, שקרו תוך 24 שעות, מהווים אירוע אחד בגינו יש לגזור עונש אחד.
3. בית משפט קמא היה צריך לחפוף את העונשים בגין האישומים בהם הורשע המערער ולהשית עליו עונש הולם בתוך מתחם הענישה בין 10 ל-20 חודשים.

4. הכלל כפי שנקבע על פי קביעת בית משפט קמא בפסק דין ואזנה אינו הטלת עונשים במצטבר אלא לבית המשפט יש שיקול דעת להטיל את העונשים בחופף, ובלבד שהדבר יעלה עם עיקרון ההלימה.
5. גזר הדין של בית המשפט קמא יצר פערים בענישה בין המערערים, שאינם מוצדקים.
6. עברו הפלילי של המערער 2 הוא בגין עבירות ישנות והוא לא ריצה מימיו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.
7. על הנאשם 3, שהיה שותף עם המערער 2 באישום השני בלבד, נגזרו במסגרת הסדר טיעון שבעה חודשי מאסר בלבד, בחופף להפעלת תנאי בן 10 חודשים, כך שנוצר פער גדול מאוד בענישה בין השותפים.
8. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערער כי מדובר במסכת אירועים אחת ולא באירועים שונים לחלוטין, אך גם אם מדובר באירועים שונים, לא היה מקום לצבור את עונשי המאסר זה לזה, שכן לבית המשפט יש שיקול דעת בעניין זה.
- לטענתו, אומנם שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית למערער, אבל המערער שיתף פעולה עם שירות המבחן במשך שנה, והיום הוא עובר הליך טיפולי של שינוי דפוסיים בשב"ס.
- המערער שילם עד היום את הפיצוי במלואו, דבר שמצביע על לקיחת האחריות מצידו ועל החרטה שלו.
- מדובר במערער שהוא אב לשני קטינים, שאיבד את כל עולמו בעקבות מעשיו, הוא התגרש והעסק שהיה לו בתחום המיזוג נסגר, הוא נמצא בחובות ובכל זאת שילם את הפיצוי.

תגובת המשיבה

1. מדובר בשלושה אירועים נפרדים ולא באירוע אחד, שכן מערער 2 ביצע שתי פריצות יחד עם מערער 1, ופריצה אחת יחד עם נאשם 3, וכן ביצע עבירה נפרדת של מעשה פזיזות ורשלנות ברכב, ואילו מערער 1 ביצע שתי פריצות לדירות יחד עם מערער 2.
- מערער 2 ביצע 2 פריצות לדירות יחד עם מערער 1, אך בין פריצה לפריצה חלף זמן המצדיק ראיית כל אחת מהן כאירוע נפרד.
2. עניינו של נאשם 3 שנידון לשבעה חודשי מאסר בפועל והפעלה בחופף של 10 חודשי מאסר על תנאי, אינו דומה לעניינם של המערערים, שכן הוא הורשע במעורבות באישום השני בעבירה של הימצאות

בנסיבות חשודות בסביבת פריצה, עבירה שהיא קלה באופן משמעותי מהעבירות נושא גזר הדין של המערערים, וזאת בשל קיומו של קושי ראייתי לגביו.

3. מערער 2 נמלט פעמיים מהשוטרים שביקשו לעצור אותו, במהלך הימלטותו עבר באור אדום, נסע בניגוד לכיוון התנועה וסיכן את המשתמשים בדרך. התנהגות זו הצדיקה קביעת מתחם ענישה נפרד לעבירה זו והטלת עונש מאסר שחלקו מצטבר לעונש המאסר שהוטל בגין עבירות הפריצה.

4. באשר לאירוע נושא האישום הראשון, יש להפנות לכך שהמערערים ישבו ברכב, השוטרים הגיעו לרכב אך המערערים לא פתחו את הדלתות, והשוטרים נאלצו לנפץ את חלון הרכב כדי להיכנס ולתפוס אותם.

5. הפסיקה שהוצגה בכל הקשור לקביעת מתחם עונש אחד בגין מ קרי עבירות המהוות אירוע אחד, מתייחסת לעבירות סמים ונשק ולא לעבירות רכוש שהן עבירות שונות ופוגעות במתלוננים שונים, בזמנים שונים, ולכן, יש לקבוע מתחמים נפרדים בגין כל אחד מהם.

6. לאור עקרון ההלימה, צדק בית המשפט קמא כאשר קבע הצטברות עונשי המאסר בגין כל אחד מהאישומים אלה לאלה, ללא חפיפה ביניהם.

7. למערער 2 יש 6 הרשעות קודמות, הוא ריצה עבודות שירות, התסקיר לגביו שלילי, וקיים סיכון להתנהלות שלילית בעתיד שכן הוא לא לקח חלק בהליך טיפולי שהציע לו שירות המבחן.

8. באשר למערער 1, הוא היה מעורב באירועים נושא האישומים הראשון והשלישי, והופעלו שני עונשי מאסר על תנאי שהוטלו בגין עבירות זהות שבוצעו בנסיבות זהות, כמו אלה של העבירות נושא גזר הדין. מדובר אומנם בשני מאסרים על תנאי שהוטלו באותו תיק, אך כל אחד משני האירועים נושא גזר הדין, מפעיל את המאסרים על תנאי, שהם חבי הפעלה.

9. בעניינו של מערער 1 הושג הסדר לפיו המאשימה הייתה רשאית לטעון ל-42 חודשי מאסר, כך שהמערער 1 יכול היה לצפות את הטלת עונש המאסר שהוטל על ידי בית משפט קמא.

טיעוני השיקום של מערער 1 במהלך מאסרו אינם רלוונטיים לצורך הערעור, ובמידה ויהיו מוצלחים, הם יישקלו בבקשת המערער 1 לשחרור על תנאי.

דין והכרעה

1. לאחר שעיינו בכתב האישום המתוקן, בטיעוני ב"כ הצדדים לפני בית משפט קמא, בתסקירי המבחן, בגיליונות ההרשעות הקודמות של המערערים, בגזר הדין נושא הערעור ובמידע שנמסר משב"ס לגבי המערער 1, ושמענו טיעוני ב"כ הצדדים לפנינו, הגענו למסקנה כי אין מקום להקל בעונש המאסר בפועל למשך 38 חודשים שהוטל על ידי בית משפט קמא, למעט הפחתה של חודשיים מתקופת מאסרו של המערער 1, מאחר ובית משפט קמא לא חפף את מלוא תקופת המאסר על תנאי של 6 חודשים לתקופת המאסר על תנאי של שנה, שהופעלה על ידו לגבי מערער זה.

2. איננו מקבלים את טענת ב"כ המערערים כי האישומים נושא הרשעתם של כל אחד מהמערערים מהווים "אירוע אחד", שכן גם אם מדובר במעשים שנעשו תוך כדי קשירת קשר ועל מנת לממש את מטרתו הרי על פי הקריטריונים שנקבעו בפסיקה, יש לראות בכל אחד מהם אירוע נפרד לאור זהות שונה של בעלי הדירות שנפרצו, והמועדים השונים של הפריצות.

גם אם היינו רואים בכל הפריצות נושא הרשעתם של המערערים (3 פריצות נושא הרשעתו של המערער 2 ושתי פריצות נושא הרשעתו של המערער 1) משום אירוע אחד, הרי עונש המאסר הכולל שנגזר בגין כל האישומים שעניינם עבירות רכוש אינו סוטה ממדיניות הענישה, ולאור נסיבות ביצוען, לא מצדיק הפחתה בעונש שהוטל על כל מערער.

כך הם פני הדברים לאור מה שנקבע בע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט זילברטל, בסעיף 12 לפסק הדין, לפיו יישום שגוי של הוראות סעיף 40 י"ג לחוק העונשין, אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת ערעור בעונש שגזרה ערכאה דיונית, ככל שלא מדובר בעונש שחורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות.

באשר למערער 1 יש להוסיף את שנכתב בסיפא סעיף 12 הנ"ל, לפיו קל וחומר שכך הוא שהעונש לא חורג מגדרי הסדר הטיעון, גם אם הוא מצוי ברף העליון של ההסדר, שכן לגבי המערער 1 הוצג הסדר טיעון לפיו תעתור המאשימה לרף עליון של 42 חודשי מאסר.

3. גם מתחם הענישה שבין 4-15 חודשים שקבע בית משפט קמא לגבי העבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ברכב, בה הורשע המערער 2 בקשר לעבירות נושא האישום השלישי מוצדק לנוכח נסיבות הנהיגה והסיכון הממשי שהעמיד המערער 2 את המשתמשים בדרך. כך גם מוצדק צירוף עונש מאסר של 4 חודשים שהוטל על המערער בחופף ובמצטבר בגין העבירה הנ"ל, לעונשי המאסר שהוטלו עליו בגין עבירות הרכוש.

4. בית המשפט קמא לקח בחשבון לחומרה ולקולא את כל הנסיבות הרלוונטיות בקביעת מיקומו של כל אחד מהמערערים במתחם הענישה המוצדק שקבע.

כך לקח בית המשפט קמא לחומרה את עברם הפלילי של המערערים, לרבות בעבירות רכוש, ובמיוחד את העובדה שמערער 1 ריצה עונש מאסר לתקופה לא קצרה בגין עבירות רכוש, וביצע את העבירות נושא גזר הדין, כאשר שני עונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים נגדו.

5. עיינו בתסקירי המבחן לגבי שני המערערים ואף אנו סבורים כי מעבר לתיאור נסיבותיהם האישיות של המערערים, מדובר בתסקירים שאינם חיוביים, שכן הם אינם באים בהמלצה טיפולית לגבי המערערים, בשל כישלון הליכים טיפוליים קודמים. באשר להליכי שיקום שעוברים המערערים, ובמיוחד מערער 1, במהלך מאסרם, אלה יילקחו בחשבון, במידה ויצליחו, בכל הקשור לתנאי המאסר ולשחרורם על תנאי במועד שיגיע לכך.

6. כך גם לקח בית משפט קמא בחשבון את הודאותיהם של המערערים אשר חסכו מזמנו השיפוטי של בית המשפט ומעדויות המתלוננים והשוטרים, ואנו לוקחים בחשבון את העובדה שהמערערים פיצו את המתלוננים כפי שחויבו על ידי בית משפט קמא, דבר שמלמד על חרטה כנה וגילוי אמפטיה כלפיהם.

7. איננו מתעלמים מעונש המאסר לתקופה של שבעה חודשים שהוטל על נאשם 3, והפעלה בחופף של 10 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו, אך העבירה בה הורשע קלה לאין ערוך מהעבירות נושא הרשעתם של המערערים, וזאת כתוצאה מהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, בשל קשיים ראייתיים.

8. לא מצאנו כל נסיבות חריגות לחפוף בין עונשי המאסר על תנאי המופעלים ובין עונשי המאסר הכוללים שהוטלו על המערער 1 בגין העבירות נושא גזר הדין.

9. לאור כל האמור לעיל, עונשי המאסר שהוטלו על המערערים בגין העבירות נושא גזר הדין הם עונשים מוצדקים, אולם אנו סבורים כי צריך היה לחפוף באופן מלא את הפעלת התנאי בן 12 חודשים והפעלת התנאי בן 6 חודשים, ובהתאם לכך אנו מפחיתים חודשיים מתקופת המאסר הכוללת של המערער 1, כך שהמערער 1 ירצה 3 שנות מאסר החל מיום מעצרו, 27.02.17.

אנו דוחים את הערעור של המערער 2.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 21415-03-17 (בית משפט השלום ברמלה) יעמדו בתוקפם.

ניתן היום, כ"ו אב תשע"ח, 7 אוגוסט 2018, בנוכחות ב"כ הצדדים והמערער 2.

דבורה עטר, שופטת

צבי דותן, שופט

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**